

Jøderne

Det er, som Nazisternes seneste Skændsølgerning, Jødeforfølgelsen, har nedbrudt de sidste svage Diger, der mærkeligt nok enkelte Steder endnu dæmmede op for den Strøm af Harme, der i Dag har sprængt sig frit Løb gennem alle Befolkningslag. Forfølgelsen af Jøderne har ramt Danskerne paa det ømmeste Punkt i deres Retsbevidsthed, endog den altfor tolerante, den passive, den lunkne føler denne Gemenhed og krymper sig derved. »Det værste, de endnu har begaaet«, siger Folk og giver ofte i samme Aandedræt Udtryk for Forbavselse over, at »Tyskerne virkelig vover dette«. Forbavselsen kan vi ikke deltage i, dertil har vi for onde Erfaringer med denne Magt, der uden Varsel overfalder en fredelig Nabostat, som udplyndrer vort Land, nedbryder vore Love, skyder vore Borgere, tager Kongen til Fange og internerer vore Soldater — af den venter vi os ikke bedre end Raceforfølgelse. Vi vidste jo desuden ogsaa, at denne Form for Raahed har hørt til det tredje Riges Specialiteter, fra 1933 har det været en Art national Krampe, som Hitler med visse Mellemlum paaførte sit Rige, en Slags Chokbehandling, som skulde fremme det tyske Folks Styrke og Sundhed. Ganske vist har vi den tyske Førers Ord for, at Nazismen skulde holdes indenfor hans Riges Grænser, den var ikke beregnet til Eksport, forsikrede han, men 'da det kom til Stykket, kunde han alligevel ikke modstaa Fristelsen til at forbedre de besatte Lande gennem sine velprøvede Metoder. Alle Steder, hvor Tyskerne spiller Herrer, indvarsles før eller senere Jagten paa Jøderne — at Jagten ogsaa gik ind i Danmark, kan ikke forundre. Men det kan spænde vort Had og sammenvejse vor Front...

Tyskerne maa ikke tro, at hverken Hjemsendelse af Soldater eller proforma Ophævelse af Undtagelsestilstanden vil kunne dæmpe den Bølge af Harme, som denne Skændsølgerning har affødt. Der er Mennesker, som i Bitterhed erklærer, at »havde vi holdt

os i Skindet med al den Sabotage«, eller »havde man bøjet sig for det tyske Krav og dannet en Regering, saa havde vi undgaaet, at dette havde ramt Jøderne«. Vi vil ikke forarges over dem, der i Sorg og Græmmelse retter disse Bebrejdelser mod dem, der handler som aktive Patrioter og dem, der denne Gang har sagt Nej, — men enige med disse forbitrede er vi ikke: Danmark er et Land i Kamp. Og vi kan ikke opgive denne Kamp, der gælder vor Frihed og vor Fremtid — vi kan ikke opgive den for noget som helst, end ikke for at frelse en Gruppe Landsmænd fra den frygtelige Skæbne, som er blevet 1600 danske Jøder til Del. Man vil maaske svare, at det kan vi sagtens sige, vi, der ikke selv er Jøder, og som ikke har jødisk Slægt — det er jo ikke os, der betaler! Men siger man saadan, overser man, at talrige danske Frihedskæmpere allerede har maattet lide haarde Straffe, nogle endog Døden for Danmarks Sag, og at alle vi, der i Dag fortsat fører Frihedskampen mod Besættelsesmagten, sætter dog hver Time Livet paa Spil og beviser dermed, at før os findes der intet højere end Fædrelandets Gavn. Det er dette, som giver os Lov til at stille Danmarks Frihedskamp over alt andet, — ogsaa over de enkeltes Skæbne, den være sig nok saa grusom og nok saa uretfærdig.

Vi maa alle gøre os klart, at hvad enten vi billiger det eller ej, ruller Krigen mod Nazisterne videre her i Landet, og havde det legale Danmark end bøjet sig for Tyskernes Trusler, saa havde det illegale aldrig gjort det. Ingen Regering vilde have kunnet hindre, at Sabotagen fortsat havde svækket og plaget Besættelsesmagten, der formentlig atter havde fremsat Trusler, som skulde tvinge os til nye Ydmygelser. Kampen raser og Kampen kræver sine Ofre. — Side om Side med Jøderne blev 143 danske Kommuniste deporteret til Koncentrationslejren Stutthof ved Danzig. — Og ingen ved, hvem der bliver de næste...

Landsmand! — Skriv dette af og send det videre!